

Arrest

nr. 309 204 van 2 juli 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 19 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 13 maart 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 26 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaarde een Afghaanse staatsburger van Pashtu origine te zijn. U verklaarde momenteel 19 jaar oud te zijn maar volgens leeftijdsonderzoek zou u momenteel 21 jaar oud zijn. U bent geboren in Soor Daag waar u verbleef tot een week voor uw vlucht uit Afghanistan toen u zich in Jalalabad bevond bij uw maternale oom. U verklaarde dat uw vader werkte voor de Provincial Reconstruction Team opgezet door de Amerikaanse troepenmacht in de beginjaren 2000. Hij was daar ettelijke jaren actief tot 2014, toen hij dreig telefoons en uiteindelijk een dreigbrief ontving waarin de taliban eiste dat hij zou stoppen met deze job. Uw vader willigde

deze eis in en bracht de volgende 3 tot 4 jaar door in uw dorp als landbouwer. In 2016 of 2017 begon de lokale opstand in uw dorp en uw vader, samen met uw broer gingen erbij om de taliban uit uw dorp te drijven. In 2021 begon de overheid zijn greep op de regio gestaag te verliezen en uw vader ontving een nieuwe dreigbrief van de taliban waarin werd gezegd dat hij voordien met de Amerikanen had samengewerkt en opnieuw de wapens had opgenomen tegen de taliban. De taliban eiste opnieuw dat hij onmiddellijk met zijn werk bij de lokale opstand zou stoppen. Uw vader dacht dat de taliban hem ditmaal zeker niet in leven zou laten en bleef bijgevolg bij de lokale opstand. Enkele dagen later ging u naar een trouwfeest van uw vriend in een naburig dorp. Toen u daar 's nachts verbleef belde uw moeder u op. Ze vertelde u dat u onmiddellijk moest terugkeren naar huis. Toen u daar diezelfde nacht aankwam vertelde uw moeder dat de taliban uw huis waren binnengevallen en uw vader en broer hadden meegenomen. Uw familie dacht dat het niet veilig meer was voor jullie in het dorp en uw moeder belde uw oom op die in Jalalabad woonde. Hij kwam jullie de volgende ochtend ophalen en nam jullie mee naar zijn woning. Daar besliste uw moeder en uw oom dat u niet langer in Afghanistan kon verblijven en u verliet het land. U reisde naar België waar u aankwam op 15 oktober 2021 en enkele dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende op 19 oktober 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u foto's van uw vader neer in zijn functie bij de PRT, certificaten aangaande zijn tewerkstelling bij de PRT, een certificaat aangaande zijn werk net na het opdoeken van de PRT, een identificatiekaart van uw vader van de lokale opstand, de taskara van familieleden van uzelf, uw eigen taskara en foto's van uw familie in Afghanistan toen u zelf nog jong was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

U slaagde er niet in uw vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het feit dat u verklaarde 17 jaar oud te zijn toen u een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Er vond een leeftijdsonderzoek plaats die aantoonde dat u minstens 19 jaar oud zou zijn op dat moment. Toen u hiermee werd geconfronteerd op de DVZ hield u voet bij stuk dat u 17 jaar oud was (Verklaringen DVZ Nr. 3.4). Ook toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u niet akkoord ging met deze leeftijdsbepaling (CGVS p. 4). Dit beschadigt uw algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS stelt verder vast dat u geen zicht wilt bieden op uw familietoestand in Afghanistan. U verklaarde zo dat uw moeder en zussen momenteel alleen verblijven in uw geboortedorp Soor Daag (CGVS p. 6). Gevraagd of er iemand voor hen zorg draagt verklaarde u dat uw maternale oom uit Jalalabad eens per een of twee maanden langskomt om hen te helpen (CGVS p. 6, 7). In de Afghaanse context is het echter weinig aannemelijk dat een vrouw met twee dochters dusdanig zelfstandig zou kunnen wonen. Vrouwen worden in de Pashtu-cultuur namelijk bekeken als eersymbolen van de familie die de mannelijke leden ten alle kosten moeten beschermen. Ze kennen bijgevolg strikte beperkingen op hun vrijheden en worden feitelijk uit de publieke sfeer geweerd (EUAA Afghanistan Targeting of Individuals p. 85-87).

Het feit dat u verklaarde dat uw moeder met haar twee dochters zelfstandig zonder mannelijke voogd in uw geboortedorp in ruraal Afghanistan zouden wonen is derhalve frappant (CGVS p. 6, 7). Dit toont aan dat u geen zicht wilt bieden op de werkelijke toestand van uw familie in Afghanistan en bijgevolg beschadigt dit uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Verder stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande de tewerkstelling van uw vader bij de lokale opstand.

U verklaarde zo dat uw gehele dorp in opstand kwam tegen de taliban in 2016 of 2017 en uw vader hieraan deelnam (CGVS p 12, 16). Het CGVS erkent dat bepaalde burgermilities in Nangarhar inderdaad de wapens opnamen tegen de taliban. Echter blijkt uit informatie dat deze lokale opstanden voornamelijk gericht waren tegen IS. Ook in uw district van Rodat werden in de periode rond 2017 de wapens opgenomen tegen IS, zoals in de Baro-regio (Pajhwok: 'Rodat residents up in arms against Daesh'). Aangezien uw dorp vlak langs deze regio ligt is het bijzonder dat u gedurende het gehele onderhoud zelfs niet een keer over Daesh sprak (Kaart Humanitarian Response: Rodat). Dat uw vader volgens uw eigen verklaringen gedurende vijf jaar lang aan deze opstand deelnam, maar u geen enkele vermelding wist te maken over het feit dat deze hoofdzakelijk gericht was tegen IS en u enkel de taliban wist te vermelden op het CGVS doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde u dat uw vader gedurende vijf jaar lang actief deelnam aan de lokale opstand en anderhalf of drie jaar nadat hij zich erbij aansloot een dreigtelefoontje ontving (CGVS p. 20-21). U verklaarde voorts dat hij pas tweeënhalf jaar later ook een dreigbrief ontving van de taliban (CGVS p. 21). Het is bizar dat de taliban zulke lange periode feitelijk niets zou ondernemen na deze dreigtelefoon ondanks dat uw vader volgens uw eigen verklaringen actief de wapens opnam tegen hen. Daarenboven verklaarde u dat u geen weet had van verdere bedreigingen die uw familie ontving na de ontvoering van uw vader (CGVS p. 25). Gevraagd waarom verklaarde u dat u er zelf nooit achter had gevraagd (CGVS p. 25). Echter wist u tijdens uw persoonlijk onderhoud te vertellen dat de taliban specifiek uzelf vermeldde in de bedreigingen die uw vader ontving (CGVS p. 23, 26). Bijgevolg is het bevreemdend dat u dusdanig weinig interesse lijkt te hebben in de bedreigingen van de taliban dat u hierover zelfs niet eens vragen stelt aan uw familie in Afghanistan. Dit komt uw geloofwaardigheid ook niet ten goede.

Voorts is het bizar dat toen er u werd gevraagd of andere leden van de opstand ook bedreigingen ontvingen u verklaarde dat dat mogelijk was, maar u hierover eigenlijk niets wist te vertellen (CGVS p. 26). Aangezien u verklaarde dat het gehele dorp in opstand kwam tegen de taliban, deze opstand minstens vijf jaar lang duurde en het de dorpsouderen zelf waren die de beslissing namen om deze opstand te ondersteunen is het onwaarschijnlijk dat niemand van hen bedreigingen zou hebben ontvangen behalve uw vader of dat u daar geen weet van zou hebben (CGVS p. 12, 18, 26). Deze onwetendheid is des te opmerkelijker aangezien momenteel het gehele gebied in handen is van de taliban en u klaarblijkelijk geen interesse weet op te brengen in het lot van uw dorpsgenoten. Dit zaait verdere twijfels over uw geloofwaardigheid.

Voorts uit het CGVS ernstige twijfels over uw verklaringen aangaande de duur van de tewerkstelling van uw vader bij het Provincial Reconstruction Team en de bedreigingen die hij volgens u ontving.

U wist zo te verklaren dat uw vader dreigtelefoontjes kreeg en uiteindelijk een dreigbrief in 2014 ontving van de taliban om te stoppen bij het PRT (CGVS p. 9, 12, 14-16). Echter werd het PRT van Nangarhar –waar uw vader werkte- al opgedoekt in 2013 (SIGAR July 30 2013 p. 127). Toen u dat werd verteld verklaarde u dat dat inderdaad klopte, maar dat uw vader toen begon te werken voor de Britse troepenmacht in soortgelijke functie (CGVS p. 15-16). Het document dat u hiervoor neerlegde is echter een wazige foto van een papier gelegen op een rots. Ondanks de slechte kwaliteit van deze foto is het echter wel duidelijk dat de naam die er op dat certificaat staat geschreven niet overeenkomt met de naam van uw vader. Dit doet uw geloofwaardigheid verder wankelen. Daarenboven is op te merken dat alle andere documenten die u wist neer te leggen aangaande de tewerkstelling van uw vader maar handelen tot en met 2008. Het feit dat u verder geen documentatie wist neer te leggen aangaande de 5 daaropvolgende jaren die uw vader daar zou hebben gewerkt doet de geloofwaardigheid aangaande de bedreigingen die hij in 2014 ontving verder afnemen. Voorts is het bevreemdend dat de taliban een jaar nadat het PRT opgedoekt werd een dreigbrief zouden sturen naar uw vader om te stoppen met te werken voor het PRT (CGVS p. 9, 12, 14-16). Dit doet uw geloofwaardigheid verder wankelen.

Voorts verklaarde u dat uw vader na deze bedreigingen stopte met zijn job en woonde in Soor Daag waar hij zijn eigen land bewerkte gedurende minstens twee jaar zonder verder iets te horen van de Taliban (CGVS p. 12, 15, 17-18). U wist verder te verklaren dat uw dorp feitelijk in handen was van de taliban en ze 's nachts naar uw dorp kwamen om mensen die voor de overheid werkte te doden (CGVS p. 8-9, 12, 17). Gezien uw vader nog lange tijd na zijn werkzaamheden voor PRT in uw dorp heeft verbleven zonder problemen te ervaren kan hieruit geen vrees in uw hoofde worden gedistilleerd.

Al deze elementen samengenomen tonen aan dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan de bedreigingen die uw vader ontving van de taliban en de problemen die hier voor uw familie en uzelf uit voortvloeiden.

De documenten die u neerlegde weten de bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De certificaten en foto's van uw vader aangaande zijn job bij het PRT bewijzen dat hij inderdaad actief was in deze job. Dit wordt door het CGVS niet in vraag gesteld, maar deze documenten kunnen niet bewijzen dat uw vader daadwerkelijke

vervolgkende omwille van zijn job. De identificatiekaart van uw vader bij de lokale opstand is uiteindelijk een kopie van een document dat uiterst makkelijk te vervalsen is en weet de onaannemelijke verklaringen die u maakten niet te corrigeren. De taskara's van uzelf en uw familieleden bewijzen louter uw identiteit en de identiteit van uw familieleden, maar deze wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. Ook de foto's van uw familie bewijzen louter dat uw familie daadwerkelijk in Afghanistan heeft verbleven in het verleden, maar dit wordt ook niet door het CGVS in vraag gesteld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen.

Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel

Schending van:

Artikel 48/6, §5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

*Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 26 mei 2023 zegt:*

“U verklaarde dat uw hele dorp in opstand kwam tegen de taliban in 2016 of 2017 en uw vader hieraan deelnam. Het CGVS erkent dat bepaalde burgermilities in Nangarhar inderdaad de wapens opnamen tegen de taliban. Echter blijkt uit informatie dat deze lokale opstanden voornamelijk gericht waren tegen IS. Ook in uw district van Rodat werden in de periode rond 2017 de wapens opgenomen tegen IS, zoals in de Baro-regio (Pajwhok: Rodat residents up in arms against Daesh j. Aangezien uw dorp vlak langs deze regio ligt is het bijzonder dat u gedurende het gehele onderhoud zelfs niet één keer over Daesh sprak. Dat uw vader volgens uw eigen verklaringen gedurende vijfjaar lang aan deze opstand deelnam. maar u geen enkele vermelding wist te maken over het feit dat deze hoofdzakelijk gericht was tegen IS en u enkel de taliban wist te vermelden op het CGVS doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde dat uw vader gedurende vijfjaar actief deelnam aan de lokale opstand en anderhalf of drie jaar nadat hij er zich bij aansloot een dreigtelefoontje ontving. U verklaarde voorts dat hij pas tweeënhalfjaar later ook een dreigbrief ontving van de taliban. Het is bizar dat de taliban zulke lange periode feitelijk niets zou ondernemen na deze dreigtelefoon ondanks dat uw vader volgens uw eigen verklaringen actief de wapens opnam tegen hen. Daarenboven verklaarde u dat u geen weet had van verdere bedreigingen die uw familie ontving na de ontvoering van uw vader. Gevraagd waarom verklaarde u dat u er zelf nooit achter had gevraagd. Echter wist u tijdens uw persoonlijk onderhoud te vertellen dat de taliban specifiek uzelf vermeldde in de bedreigingen die uw vader ontving. Bijgevolg is het bevreemdend dat u dusdanig weinig interesse in de bedreigingen van de taliban lijkt te hebben dat u hierover zelfs niet eens vragen stelt aan uw familie in Afghanistan. Dil komt uw geloofwaardigheid ook niet ten goede.

Voorts is het bizar dat toen er u werd gevraagd of andere leden van de opstand ook bedreigingen ontvingen u verklaarde dat dat mogelijk was, maar u hierover eigenlijk niets wist te vertellen. Aangezien u verklaarde dat het hele dorp in opstand kwam tegen de taliban, deze opstand minstens vijfjaar lang duurde en het de dorpsouderan zelfwaren die de beslissing namen om deze opstand te ondersteunen is het onwaarschijnlijk dat niemand van hen bedreigingen zou hebben ontvangen behalve uw vader of dat u daar geen weet van zou hebben. Deze onwetendheid is des te opmerkelijker aangezien momenteel het gehele gebied in handen is van de taliban en u klaarblijkelijk geen interesse weet op te brengen in het lot van uw dorpsgenoten. Dil zaait verdere twijfels over uw geloofwaardigheid.

Voorts uit het CGVS ernstige twijfels over uw verklaringen aangaande de duur van de tewerkstelling van uw vader bij PRT en de bedreigingen die hij volgens u ontving.

U wist zo te verklaren dat uw vader dreigtelefoontjes kreeg en uiteindelijk in 2014 een dreigbrief ontving van de taliban om te stoppen bij PRT. Echter werd het PRT van Nangarhar al opgedoekt in 2013.

Toen u dat werd verleid verklaarde u dat inderdaad klopte, maar dat uw vader toen begon te werken voor de Britse troepenmacht in een soortgelijke functie. Het document dat u hiervoor neerlegde is echter een wazige foto van een papier gelegen op een rots. Ondanks de slechte kwaliteit van deze foto is het echter wel duidelijk dat de naam die op dat certificaat staat geschreven niet overeenkomt met de naam van uw vader. Dit doet uw geloofwaardigheid verder wankelen. Daarenboven is op te merken dat alle andere documenten die u wist neer te leggen aangaande de tewerkstelling van uw vader maar handelen tot en met 2008. Het feit dat u verder geen documenten wist neer te leggen aangaande de 5 daaropvolgende jaren doet de geloofwaardigheid aangaande de bedreigingen die hij in 2014 ontving verder afnemen. Voorts is het bevreemdend dat de taliban een jaar nadat PRT opgedoekt werd een dreigbrief zou sturen naar uw vader om te stoppen met werken voor PRT. Dit doet uw geloofwaardigheid verder wankelen. Voorts verklaarde u dat uw vader na deze bedreigingen stapte met zijn job en woonde in Soor Daagwaar hij zijn eigen land bewerkte gedurende minstens twee jaar zonder verder iets te horen van de taliban. U wist verder te verklaren dat uw door feitelijk in handen was van de taliban en ze 's nachts naar uw dorp kwamen om mensen die voor de overheid werkten te doden. Gezien uw vader nog lange tijd na zijn werkzaamheden voor PRT in uw dorp heeft verbleven zonder Problemen te ervaren kan hieruit geen vrees in uw hoofde worden gedistilleerd. De documenten die u neerlegde weten de bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De certificaten en foto's van uw vader aangaande zijn job bij PRT bewijzen inderdaad dat hij actief was in deze job. Dit wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. maar deze documenten kunnen niet bewijzen dat uw vader daadwerkelijk vervolging kende omwille van zijn job. "

Terwijl 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"De me! het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast:

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen:

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich ander de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren. "

Dat de verwerende partij verzoekers asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en dat punten a) en b) van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden worden;

Dat punt a) van bovenstaand wetsartikel bepaalt dat er met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst dient rekening gehouden te worden;

Dat punt b) van bovenstaand wetsartikel bepaalt dat er met de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten dient rekening gehouden te worden;

Dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt alle relevante feiten met betrekking tot het huidige Afghanistan. De bestreden beslissing bevestigt namelijk dat verzoekers vader gewerkt heeft voor het 'Provincial Reconstruction Team' (PRT) van de provincie Nangarhar, dit is een speciale eenheid van het Amerikaanse leger die de heropbouw van de infrastructuur in deze provincie moest bewerkstelligen. De verwerende partij heeft dus zonder meer toegegeven dat verzoekers vader heeft samengewerkt met het Amerikaanse leger. Wanneer zij dan stelt dat niet bewezen is dat verzoekers vader vervolging diende te vrezen omwille van deze job, gaat zij compleet voorbij aan de zeer recente informatie die het EUAA (European Union Agency for Asylum) naar buiten bracht (Country Guidance Afghanistan van januari 2023. Stuk 2 in bijlage, biz 58-59):

"A source reported that in the period immediately following their takeover the Taliban rounded up Afghans on a blacklist and targeted people with suspected links to the previous administration or US-led forces. House-to-house searches to find blacklisted individuals were also reported. Individuals who were working for foreign military troops, e.g. interpreters, were reportedly living in hiding and being searched for. The Taliban also have reportedly summoned some interpreters to appear in court, with their families being informed (that they might be held responsible if the interpreters failed to appear in court).

Incidents of summary executions, detentions, torture, abuses and forced disappearances of persons affiliated with foreign forces have been reported. Efforts were made by the Taliban to track down persons under this

profile through local informants, the use of existing databases and intimidation. Border forces were reportedly ordered to prevent American and NATO collaborators from leaving the country.

Relatives of individuals who worked with foreign troops also faced threats. Family members of interpreters were in particular reported to be in hiding due to fear of reprisals.

Risk analysis Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing).

For individuals affiliated with foreign forces well-founded fear of persecution would in general be substantiated. Family members of such individuals may also have a well-founded fear of persecution. Nexus to a reason for persecution Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion. "

Dat bovenstaand citaat aantoont dat verzoeker erg veel risico loopt wanneer hij onder de huidige omstandigheden zou moeten terugkeren naar Afghanistan. Het is namelijk zo dat mensen die een link hebben met de buitenlandse troepen een erg grote kans maken om door de Talibanregering vervolgd te worden, dat deze mensen eens ze door de Taliban zijn opgespoord het risico lopen om te worden gedood. en dat ook familieleden van voormalige medewerkers van de buitenlandse troepen gevisieerd worden. Verzoeker kan inderdaad niet bewijzen dat zijn familie specifiek gevisieerd zal worden, maar volgens het EUAA-rapport is de kans dus erg groot. Het is dan ook frappant te noemen dat de verwerende partij bereid is om verzoeker dit enorme risico te laten nemen. terwijl hij als kandidaat-vluchteling zijn uiterste best heeft gedaan om de door de Taliban verboden beroepsactiviteiten van zijn vader te bewijzen. De verwerende partij houdt hier dus geen rekening met een zeer relevant feit met betrekking tot het huidige Afghanistan: de actieve vervolging van iedereen die een link heeft met de buitenlandse troepen, inclusief hun familieleden;

Dat de verwerende partij onvoldoende rekening hield met verzoekers verklaringen betreffende de burgeropstand tegen de Taliban in zijn dorp. Zij stelt dat dit niet geloofwaardig zou zijn omdat IS door verzoeker niet vermeld werd en omdat de Taliban pas na een tijdje verzoekers vader begon te bedreigen. De verwerende partij gaat hier echter voorbij aan de gedetailleerde verklaringen die verzoeker kon afleggen met betrekking tot de lokale opstand en de deelname van zijn vader en broer hieraan (gehoorverslag CGVS, stuk 3 in bijlage):

Blz 16-17/29:

"Wanneer begon uw vader actief te zijn bij de lokale opstand?"

"In 1395, toen de opstand begon in mi/n dorp. "

"En waren er veel personen in uw dorp die bij de opstand zaten?"

"Heel het dorp. Er waren twee checkpoints in mijn dorp voor de veiligheid van het dorp. En 22 personen zaten er op die checkpoints. Maar als er een probleem was, er was een gevecht, dan zouden alle dorpingen die checkpoints gaan helpen. En daarbuiten, de NDS was ook een ondersteunend element voor die checkpoints, want de NDS was de hoofdorganisatie die de opstand organiseerde. "

"Maar u zei dat er geen checkpoints waren in of rond uw dorp?"

"U bent correct, maar u vroeg of er overheidscheckpoints waren, en ik zei neen. De overheid had de macht overdag en 's nachts waren de taliban aan de macht. Na de opstand waren er twee checkpoints, maar ze waren niet van de regering, ze waren van de opstand. "

"En waar waren die checkpoints dan specifiek?"

"Eén was gelokaliseerd op Haji Baba Hundi, de tweede was Turakha, dat was langs de moskee. "

"En die waren beiden in uw dorp of langs uw dorp?"

"Ze waren beide in het dorp, maar Haji Baba was in het midden en Turakha was een beetje op de buitenrand van het dorp, langs de moskee. "

"En hoe ver was uw woning van die checkpoints?"

"Twintig tot vijftig minuten wandelen. "

"Dus uw woning was meer aan de buitenrand van het dorp dan?"

"Ja, de checkpoints waren in het midden van het dorp en ons huis was langs de rivier. En dat is wat aan de buitenkant van het dorp. "

"En buiten uw vader, deed uw broer ook mee aan die opstand?"

"Tweëntwintig personen, elf op elke checkpoint. Ze waren altijd op die checkpoints om het dorp te bewaken en buiten die tweëntwintig mensen, als de nood hoog was, dan zou iedereen die volwassen was die checkpoints moeten helpen. En zoals ik al zei moesten al die dorpingen die checkpoints helpen. En de NDS hielp hen dan ook soms. "

"En als die mensen die niet op het checkpoint stonden daar moesten gaan helpen, hoe moesten ze dat dan specifiek doen?"

"Als er een gevecht of aanval was van de taliban, dan moesten alle dorpingen lopen om te gaan vechten tegen de taliban en ze terug te dringen. En ook indien nodig zou de NDS komen. NDS was de hoofdorganisatie die wapens, munitie en eien leverden aan die checkpoints. "

"En moest uw broer ooit die checkpoints gaan helpen?" "In het begin, het hele dorp, alle dorpingen kwamen in opstand tegen de taliban en mijn broer ook. "

"Was er een specifiek moment waarop uw broer die checkpoints ging ondersteunen?"

"Enkel in het begin. In het begin was iedereen er. maar erna waren ze soms aan het vechten tussen de checkpoints en de taliban en de NDS kwam die dan ondersteunen. En andere politieeenheden van het DC

ook. Maar er was geen nood voor de mensen om die checkpoints te gaan steunen. Als er een nood was, dan gingen ze wel, maar er was geen specifiek moment dat mijn broer moest gaan helpen. ”

Dat verzoeker dus haarfijn kon uitleggen wanneer de opstand begon, hoeveel mensen er deelnamen aan de opstand, waar de checkpoints van de opstand gelegen waren, hoeveel mensen er elk checkpoint bemanden en wie er zorgde voor de bevoorrading van die checkpoints. Het is dus niet redelijk te stellen dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de opstand die er in zijn dorp plaatsvond tegen de Taliban. Gezien de verwerende partij dit toch gedaan heeft, houdt zij dus onvoldoende rekening met verzoekers afgelegde verklaringen;

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Dat de verwerende partij haar beslissing weliswaar motiveert, maar dat deze motivatie absoluut niet afdoende is om tot de conclusie te komen dat verzoeker geen recht zou hebben op de vluchtelingenstatus. Zo moet verzoeker vaststellen dat het CGVS zich op één enkel artikel baseert met betrekking tot de opstand van de burgers in Rodat tegen IS ('Rodai residents up in arms against Daesh \ 01/02/17, stuk 4 in bijlage), om te concluderen dat de burgeropstanden in verzoekers district enkel gericht waren tegen IS en niet tegen de Taliban. Uit dit artikel kan echter geenszins worden afgeleid dat het om dezelfde opstand gaat als degene waar verzoekers vader aan heeft deelgenomen. Verzoekers dorp wordt er ook helemaal niet in vermeld.

Overigens erkent de verwerende partij zelf dat er in die période ook burgeropstanden plaatsvonden tegen de Taliban:

"Het CGVS erkent dat bepaalde burgermilities in Nangarhar inderdaad de wapens opnamen tegen de Taliban. "

Dat de verwerende partij verzoekers verhaal met betrekking tot de opstand van zijn vader tegen de Taliban als ongeloofwaardig beschouwt op basis van een artikel waarin enkel vermeld wordt dat bepaalde burgers het in 2017 opnamen tegen IS, terwijl dit artikel geenszins uitsluit dat er in die période ook opstanden waren tegen de Taliban, doet de wenkbrouwen fronsen en getuigt hoegenaamd niet van een afdoende motivatie. Te meer nog omdat in de bestreden beslissing zelfs bevestigd wordt dat er ook opstanden tegen de Taliban plaatsvonden door burgermilities in Nangarhar. Ten slotte wenst verzoeker nog eens te benadrukken dat uit algemene informatie blijkt dat iedereen met een link met de Amerikaanse troepen het risico loopt op vervolging. Ook hier werd onvoldoende gemotiveerd waarom verzoeker, die deze link met officiële stukken kon bewijzen, dan toch geen risico zou lopen op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan;

Er kan dus onmogelijk gesproken worden over een afdoende motivatie zoals bepaald in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991;

Dat de bestreden beslissing artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tweede middel

Schending van:

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 26 mei 2023 zegt:

"Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land die draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. "

"Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn: onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loop! ze het risico om in zulke situatie terecht te komen.

UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat art. 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van art. 3EVRM zoals wordt uitgelegd door het EHRM. Art. 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf maar moet worden gelezen samen met art. 48/5, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van art. 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt wordt door: a) de Staat:

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen:

c) niet-overheidsactoren. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat 'in artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considérons van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele dreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Dat art. 3 EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 in die lidstaat moet worden gemachtigd. Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hi/ op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn élémentaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast.

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socioeconomische situatie in Afghanistan in hoofdzaak veroorzaakt wordt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in art. 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd

gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven'. wat heeft hi/gedragen tot een wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer grote impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de voormalige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie.

Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemic een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. "

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet:

" § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter. en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst. Of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico. wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. "

Dat Afghanistan op dit moment, in tegenstelling tot wat beweerd wordt door de verwerende partij, nog steeds erg gevaarlijk is en alle burgers van dat land in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming op basis van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat het EASO rapport waarnaar de verwerende partij verwijst (Afghanistan Country Focus van januari 2022, stuk 5 in bijlage), verschillende passages bevat die de conclusies uit de bestreden beslissing tegenspreken;

Dat bovengenoemd rapport het op biz 56-57 heeft over de manier waarop uit het buitenland terugkerende Afghanen worden beoordeeld door het Taliban-regime:

"According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. On the other hand, the Taliban have prioritised passports for Afghan labours working abroad as that would mean an income for the country. So, on one level the Taliban might understand (the economic aspect, but on another level, know that many abroad disagree with them. An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left: they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', opposed to the population. They were said to have no roots 'in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source the Taliban often said that a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not good enough Muslims'.

Dr. Andrea Chiovenda and Dr. Melissa Kerr Chiovenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who want to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries — which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts. "

Dat aangezien de Taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwt als slechte moslims omdat zij verkozen om in het westen te gaan leven, er dus een reële kans is dat verzoeker zich bij een terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze bestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten. Bovendien is het zo dat verzoeker kon bewijzen dat zijn vader daadwerkelijk heeft samengewerkt met het Amerikaanse leger. Zoals reeds eerder in dit verzoekschrift aangetoond, lopen dergelijke profielen en hun familieleden een enorm risico op vervolging en onmenselijke bestraffing door de taliban;

Dat het lot van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan dus op zijn zachtst gezegd als onzeker kan beschouwd worden. Dit wordt tevens bevestigd in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (stuk 6 in bijlage, biz 49):

"Taliban's perception of people who decide to leave Afghanistan remains unclear. On one hand, it seems that Taliban understand the economic aspect of someone's decision to leave the country. For this reason, they have prioritised the issue of passports for Afghans labours working abroad as that would mean an income for the country. On the other hand, there were also negative perceptions of people leaving Afghanistan by the Taliban, including narratives describing them as lacking Islamic values, not being 'good Muslims' or being on the run for things they have done. At the time of writing, the situation in Afghanistan is still evolving, rendering

particularly difficult in some cases conclusive assessment of international protection needs. The following elements can be highlighted Due to the transitional period that Afghanistan undergoes at the time of writing, a number of forward-looking questions related to the type of state and rule that may be established by the Taliban are difficult to answer with certainty at this stage.

While the future behaviour of the Taliban lacks certain predictability, profiles who were previously targeted by the Taliban may be at an increased risk, taking into account this actor's increased capabilities and territorial control.

The level of indiscriminate violence in the country is considered to be significantly lower than before (the Taliban takeover). However, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting should also be taken into account, as underreporting from Afghanistan or certain parts of the country is likely

Taliban's perception and potential treatment of individuals leaving Afghanistan remains unclear. "

Dat de positie van de Taliban met betrekking tot Afghanen die het land hebben vertaen volgens bovenstaand rapport nog steeds onduidelijk is. Hierdoor kan dan ook niet met zekerheid worden gesteld dat verzoeker geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook bijzonder vreemd te noemen dat de verwerende partij vanuit deze Stelling het blijkbaar geen probleem vindt om aan Afghanen de subsidiaire bescherming te weigeren. De verwerende partij had moeten wachten met het nemen van deze beslissing tot er meer duidelijkheid was in verband met het lot van Afghanen die het land verlieten en daarna moeten terugkeren;

Dat verder de conclusie uit de bestreden beslissing dat het geweld afneemt en verzoeker daardoor niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4. §2 van de Vreemdelingenwet bijzonder voorbarig is. Het EASO-rapport (stuk 5) spreekt over de mogelijkheid op een nieuwe burgeroorlog door de aanwezigheid van groepen als ISKP en Al Qaeda (biz 59-61). Bovendien is de Taliban zelf ook verantwoordelijk voor willekeurig geweld ten aanzien van de Afghaanse burgers (EASO-rapport biz 62):

"However, residents of Kabul have reportedly seen an emergence of robberies conducted by persons in the name of the Taliban. There were also reports on the Taliban arresting individuals on charges of misusing the name of the Islamic emirate and perpetrating crime against the people'. An Afghan human rights expert stated that there were cases of extortion either directly or indirectly through Taliban fighters. The source further stated that, due to the humanitarian situation, there were Taliban fighters also struggling with food insecurity, making some use 'the Taliban brand' to go into people's homes, steal vehicles and threaten people. "

Dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing duidelijk stelt dat de leefomstandigheden voor Afghanen onder het nieuwe regime van de Taliban bijzonder precair zijn. Zij maakt hierbij echter een onderscheid tussen humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van bepaalde actoren of humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van objectieve factoren. Zij concludeert dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen van bepaalde actoren, maar eerder op een toevallige wisselwerking gebaseerd is tussen verschillende elementen, en dat deze crisis hierdoor niet onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming valt. Zij haalt nochtans zelf twee elementen aan die duidelijk het gevolg zijn van de recente regimewissel en dus van de acties van bepaalde actoren, met name de onderbreking van internationale hulp en de ineenstorting van de economie. Het is ronduit bizar te noemen dat de machtsovername in het land door de Taliban om één of andere reden door de verwerende partij niet wordt beschouwd als een handeling door bepaalde actoren,

terwijl het net deze actie is die het grootste deel van de huidige precaire situatie heeft veroorzaakt. Het stopzetten van de hulp en de ineenstorting van de economie zijn namelijk een rechtstreeks gevolg van de gewelddadige acties waarmee de Taliban de vorige Afghaanse regering van de macht heeft verdreven;

Dat het EASO-rapport (stuk 5) ook duidelijk spreekt over de oorzaak van de precaire situatie in Afghanistan, met name de machtsovername door de Taliban (biz 66):

"As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country. Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen. As underlined by the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for 'the dire humanitarian situation' in the country. "

Dat de bestreden beslissing een passage bevat die stelt dat "Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren kan enkel een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. " Welnu, zowel Amnesty International (stuk 7 in bijlage) als Human Rights Watch (stuk 8 in bijlage) bevestigen dat er zich een humanitaire catastrofe aan het afspelen is in Afghanistan. Human Rights Watch spreekt zelfs over maar liefst negen op de tien Afghaanse families die over onvoldoende voedsel zouden kunnen beschikken. Verzoeker loop! dus

wel degelijk een reëel risico om bij een terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet meer in zijn élémentaire behoeften zal kunnen voorzien. Deze situatie is het rechtstreekse gevolg van de machtsovername door de Taliban en dus van gedragingen van actoren. De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 3 EVRM; Dat de bestreden beslissing de artikelen 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. De verwerende partij legt op 17 mei 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omwille van de betrokkenheid van zijn familie bij een dorpsopstand tegen de taliban. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de

informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielaanpak. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

i. Verzoeker verklaarde 17 jaar oud te zijn. Het leeftijdsonderzoek wees echter uit dat hij minstens 19 jaar oud zou zijn. Dit schaadt zijn algemene geloofwaardigheid.

ii. Verzoeker geeft geen inzicht in de situatie van zijn familie in Afghanistan. Hij verklaarde dat zijn moeder en zussen alleen in het geboortedorp Soor Daag verblijven, en dat zijn maternale oom uit Jalalabad eens per een of twee maanden langskomt om hen te helpen. In de Afghaanse context is het weinig aannemelijk dat een vrouw met twee dochters zo zelfstandig zou kunnen wonen. Vrouwen worden in de Pashtu-cultuur beschouwd als eersymbolen die de mannelijke familieleden moeten beschermen, met strikte beperkingen op hun vrijheden en uitsluiting uit de publieke sfeer.

iii. Verzoeker legde onaannemelijke verklaringen af over de tewerkstelling van zijn vader bij de lokale opstand:

- a. Verzoeker verklaarde dat zijn gehele dorp in 2016 of 2017 in opstand kwam tegen de taliban en dat zijn vader hieraan deelnam.
Het CGVS erkent dat bepaalde burgermilities in Nangarhar inderdaad de wapens opnamen tegen de taliban, maar uit informatie blijkt dat deze lokale opstanden voornamelijk gericht waren tegen IS (Daesh). Ook in het district Rodat werden rond 2017 de wapens opgenomen tegen IS, zoals in de Baro-regio. Gezien de nabijheid van verzoekers dorp aan deze regio, is het opmerkelijk dat hij tijdens het gehele onderhoud geen enkele keer Daesh noemde.
- b. Verzoekers verklaring dat zijn vader vijf jaar lang deelnam aan de opstand zonder enige vermelding van IS, maar alleen de taliban noemde, roept vragen op. Deze inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader bij de lokale opstand.
- c. Verzoekers vader was gedurende vijf jaar actief in de lokale opstand en kreeg anderhalf of drie jaar na zijn aansluiting een dreigtelefoontje. Tweeënhalf jaar later zou hij ook een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen. Het is opmerkelijk dat de taliban gedurende zo'n lange periode feitelijk niets zouden ondernemen na de dreigtelefoon, ondanks dat verzoekers vader actief tegen hen vocht.
- d. Verzoeker weet niet van verdere bedreigingen na de ontvoering van zijn vader, omdat hij er nooit naar had gevraagd. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud vertelde verzoeker nochtans dat de taliban specifiek hem vermeldde in de bedreigingen aan zijn vader. Het gebrek aan interesse in de bedreigingen van de taliban en het niet navragen hierover bij zijn familie in Afghanistan komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede.
- e. Gevraagd of andere leden van de opstand bedreigingen ontvingen, antwoordde verzoeker dat dit mogelijk was maar dat hij hier niets over wist. Gelet op de betrokkenheid van het hele dorp en de dorpsoudsten, dat de opstand tegen de taliban minstens vijf jaar duurde, is het onwaarschijnlijk dat alleen zijn vader bedreigingen ontving of dat hij hier niets van zou weten. Deze onwetendheid is des te opmerkelijker nu het gebied volledig in handen is van de taliban en verzoeker geen interesse lijkt te hebben in het lot van zijn dorpsgenoten. Dit wekt verdere twijfels over zijn geloofwaardigheid.

iv. Ernstige twijfels over verzoekers verklaringen betreffende de duur van zijn vaders tewerkstelling bij het Provincial Reconstruction Team en de bedreigingen die hij naar eigen zeggen ontving:

- a. Verzoekers vader kreeg dreigtelefoontjes en ontving in 2014 een dreigbrief van de taliban om te stoppen bij het Provincial Reconstruction Team (PRT). Het PRT van Nangarhar, waar zijn vader werkte, werd echter al in 2013 opgedoekt. Verzoeker verklaarde daarop dat zijn vader daarna voor de Britse troepenmacht in een soortgelijke functie werkte. Het document dat hij hiervoor overhandigde is een wazige foto van een papier op een rots, en de naam op dit certificaat komt niet overeen met de naam van zijn vader.
- b. Alle andere documenten over de tewerkstelling van zijn vader handelen tot en met 2008. Het ontbreken van documentatie voor de vijf daaropvolgende jaren waarin zijn vader daar zou hebben gewerkt, doet de geloofwaardigheid van de ontvangen bedreigingen in 2014 verder afnemen. Het is ook opmerkelijk dat de taliban een jaar nadat het PRT werd opgedoekt, een dreigbrief zouden sturen naar zijn vader om te stoppen met werken voor het PRT.
- c. Verzoekers vader woonde nadat hij stopte met zijn werk, in Soor Daag en bewerkte zijn eigen land gedurende minstens twee jaar zonder verdere problemen met de taliban. Het dorp was in handen van de taliban, die 's nachts mensen doodden die voor de overheid werkten.

v. De certificaten en foto's bewijzen wel dat zijn vader actief was bij het PRT, maar bewijzen geen daadwerkelijke vervolging omwille van deze job. De identificatiekaart van zijn vader bij de lokale opstand is makkelijk te vervalsen en corrigeert de onaannemelijke verklaringen niet. De taskara's van verzoeker en zijn familieleden bewijzen enkel hun identiteit, wat niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Ook de foto's van de familie bewijzen alleen dat zij in het verleden in Afghanistan verbleven, wat eveneens niet in twijfel wordt getrokken.

2.4.3. Verzoeker beroept zich in zijn middel op het voordeel van twijfel. Hij betoogt dat zijn vader heeft gewerkt voor het Provincial Reconstruction Team in Nangarhar voor het Amerikaanse leger en dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals ook wordt bevestigd in de informatie van EUAA. Hij wijst op het risico dat veel voormalige medewerkers van buitenlandse troepen en hun familieleden in Afghanistan lopen.

Verzoeker betoogt dat hij met betrekking tot de burgeropstand in zijn dorp tegen de taliban zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd in het persoonlijk onderhoud, waaruit hij in zijn middel uitgebreid citeert.

Hij wijst erop dat hij kon uitleggen waar de opstand begon, hoeveel personen er deelnamen aan de opstand, waar de checkpoints van de opstand gelegen waren, hoeveel mensen er de checkpoints bemanden en wie zorgde voor de bevoorrading van de checkpoints. Verzoeker meent dan ook dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

De Raad kan verzoeker echter niet bijtreden. Verzoekers verklaring over de opstand tegen de taliban evenals het profiel van zijn vader wordt aangetast door ongeloofwaardige verklaringen, ongerijmdheden en onlogische wendingen. Met betrekking tot het motief dat in Nangarhar de opstanden voornamelijk tegen IS plaatsvonden, in het bijzonder in het district Rodat en de Baro-regio, in de nabijheid van verzoekers dorp, merkt Raad dat het CGVS zich steunt op informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot het stellen dat er mogelijk ook andere opstanden tegen de taliban bestonden. Verzoeker beperkt zich hierbij echter tot een loutere verklaring die hij niet verder documenteert of onderbouwt. Ook gaat verzoeker uit van een onvolledige lezing van dit motief. Er wordt immers niet uitgesloten dat het dorp mogelijk in opstand kwam tegen de taliban, maar gelet op de dominante aanwezigheid van Daesh in deze regio wordt het vreemd geacht dat verzoeker Daesh zelfs niet vermeldde. Deze omissie wordt verder benadrukt door het feit dat verzoekers vader gedurende vijf jaar lang actief was in de opstand, zodat het niet vermelden van Daesh in deze context erg incoherent overkomt.

De Raad wijst er op dat dit motief slecht één motief is in een groter geheel van motieven aan de hand waarvan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt beoordeeld. De bestreden beslissing steunt naast deze eerste vaststelling op een groot aantal motieven die door verzoeker niet worden betwist. Zo geeft verzoeker geen verklaring waarom na de eerste dreigtelefoon van de taliban aan zijn vader, deze pas tweeënhalve jaar later werd opgevolgd met een dreigbrief, ondanks dat hij heel die tijd in de opstand actief was. Verzoeker betwist evenmin dat hij niet op de hoogte was van bedreigingen aan zijn adres na de ontvoering van zijn vader, noch dat hij niet op de hoogte was van bedreigingen ten aanzien van andere personen van zijn dorp. Hij weerlegt ook niet dat hij geen zicht biedt op zijn familiale situatie in Afghanistan, door te verklaren dat zijn moeder en zussen als vrouwen zelfstandig zouden wonen in Afghanistan, wat in strijd is met de informatie over de positie van vrouwen in Afghanistan.

Verzoeker weerlegt evenmin de vaststelling dat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde over de duur van de tewerkstelling van zijn vader bij het Provincial Reconstruction Team en de bedreigingen die hij naar aanleiding daarvan ontving. Hij weerlegt ook niet dat zijn vader nog twee jaar nadat hij stopte met zijn werk in Soor Dag bleef wonen als landbouwer zonder verdere problemen met de taliban, die nochtans het dorp controleerden. Verzoeker weerlegt ook niet dat hij geen bewijskrachtige documenten ter ondersteuning van zijn relaas voorlegde.

De Raad acht deze motieven pertinent en determinerend voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het enkele feit dat verzoeker een aantal concrete elementen noemde met betrekking tot de opstand van het dorp, weegt niet op tegen deze vaststellingen. Dat verzoeker een beschrijving van het dorp heeft gegeven sluit niet uit dat deze gedeeltelijke verklaringen voorbereid of ingestudeerd kunnen zijn. Verzoekers beschrijvingen van de gevechten zijn niet dermate gespecificeerd of gedetailleerd dat zij op zich het bewijs inhouden van de waarachtigheid van de verklaringen. In ieder geval weerleggen deze verklaringen niet de manifeste incoherenties met betrekking tot de tewerkstelling van zijn vader, het tijdstip van de bedreigingen, de onwetendheid over de personen aan wie bedreigingen gericht waren en het feit dat verzoeker niet op de hoogte of zelfs geïnteresseerd was in de vraag of hij zélf bedreigd werd. Gelet op het geheel van deze motieven, acht de Raad verzoekers verklaringen niet geloofwaardig.

Waar verzoeker betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, herhaalt de Raad dat overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe vereist is dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is te dezen niet het geval. Verzoekers verklaringen zijn inconsistent en

zijn antwoorden blijken, telkenmale gevraagd werd naar de relevante concrete bijzonderheden van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht heeft geleid hebben, zeer oppervlakkig en ontwijkend te zijn. Verzoekers verklaringen omtrent zijn jonge leeftijd worden niet aanvaard.

2.4.4. In het tweede middel wijst verzoeker aansluitend op een risico voor terugkeerders bij gepercipieerde vervolging.

Op grond van de informatie in het administratief dossier komt de Raad tot de volgende vaststellingen.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden.

In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni

2022, p. 23-24 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 98).

Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd”

worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 2002 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij identificeert zich als soennitisch moslim (NPO, p. 5) en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan (NPO, p. 6-7). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021 (Verklaring DVZ, vraag 32). Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer negentien jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een

levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van minder dan twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”)*.

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2

194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Uit de elementen van het administratief dossier en uit het betoog van verzoeker komen geen bijzondere persoonlijke omstandigheden naar voren waaruit blijkt dat verzoeker een hoger risico zou lopen bij terugkeer.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT